

der i Øjeblikket bort, fordi Restudbyttet, efter at Staten har faaet sit og Reservefonden sit, ikke naar højere op end til 4 pCt. af Bankens Aktiekapital.

Der er saaledes ingen Tvivl om, at som Stillingen er i Øjeblikket, maa Forslaget fra Statens Side betegnes som meget gunstigt. Naar Staten kommer i Besiddelse af de 750,000 Kr. forlods, og det derefter viser sig, at der ikke er mere end 4 pCt. tilbage til Aktionærerne, maa det sikkert indrømmes, at det er et meget beskedent Udbytte. Som jeg nævnedes før, er Bankens Udbytte i det hele ikke mere end knæbent 2 Mill. Kr. Det viser sig, at den skal i Virkeligheden op paa $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Udbytte, inden Aktionærerne kunne faa de 6 pCt., og altsaa endnu højere op, inden der bliver Tale om det yderligere Udbytte, der skulde fordeles i Forholdet $\frac{1}{4}$ og $\frac{3}{4}$. Jeg siger altsaa, at i det Øjeblik Banken arbejder under samme Forhold som nu, maa det finansielle Resultat for Statskassen siges at være meget tilfredsstillende, ja saa tilfredsstillende, at jeg endog tror, man maa gaa ud fra, at man i Øjeblikket fra Bankens Side er gaaet med til at give en større Del af Udbyttet til Statskassen, end man vilde kunne gøre, hvis man ikke havde Haab om at kunne oparbejde Banken til at give et større Udbytte, thi først naar den er oparbejdet til at give et endog betydeligt større Udbytte, kan der være Tale om, at Aktionærerne faa et Udbytte, der nogenlunde svarer til det Udbytte, som andre Institutioner af lignende Art her i Landet give. Og at den aldrig vil komme saa højt op, har jeg Grund til at tro, fordi jeg haaber, at Nationalbanken ogsaa fremdeles vil blive ved at være forsigtig i sine Dispositioner og ikke indlade sig paa Ting, som forskellige af vore Banker ret hyppigt indlade sig paa. Det er muligt, at den paa den Maade tjener noget mindre, men det er af ganske overordentlig stor Betydning for Staten at vide, at dens Pengeforhold ere lagte i Hænderne paa en Bank, der viser tilstrækkelig Forsigtighed. Jeg mener altsaa, at det ikke i nogen Maade kan bebrejdes Nationalbanken, at den ikke i særlig høj Grad søger at oparbejde et stort Udbytte. Soliditeten, Roligheden, Fastheden i Forholdene har i Virkeligheden betydelig mere at sige.

Altsaa, Stillingen er i Øjeblikket særdeles gunstig, set fra Statens Side, men paa den anden Side maa vi ikke være blinde for, at ved de Regler, som gives i § 7 med Hensyn til Funderingen af Ban-

kens Sedler, faar Nationalbanken betydelige Fordele fremfor, hvad den har i Øjeblikket. Jeg skal kort gøre opmærksom paa, hvori disse Fordele bestaa. De nugældende Regler for Dækning af Nationalbankens Sedler skrive sig fra 20de December 1873. Der er ganske vist senere sket Forandringer, men det er kun med Hensyn til et enkelt Punkt eller i alt Fald særlig med Hensyn til et enkelt Punkt, nemlig Spørgsmaalet om, hvor mange Sedler der maa udstedes udækkede. Fra Nationalbankens første Tid maatte der udstedes 27 Millioner Kr. udækkede, men efterhaanden som Befolkningen og Omsætningen her i Landet voksede, var det naturligt, at der kunde udstedes flere udækkede Sedler, uden at der deri laa nogen som helst Fare for vort Pengevæsens rolige Liv. Det Beløb, der maa være udækket, er da efterhaanden blevet udvidet og udgør for Tiden 38 Millioner Kroner. Disse 38 Millioner Kroner kalder man i Almindelighed udækkede, men det maa ikke misforstaas, thi i Virkeligheden ere de dækkede, nemlig med Værdipapirer af forskellig Art. Hvad der forstaas ved, at de ere udækkede, er kun, at de ikke skulle være dækkede med Metal, altsaa for Tiden med Guld. For Øjeblikket have vi en cirkulerende Seddelmængde af omkring 120 Millioner Kroner. Deraf er, som jeg nævnedes før, de 38 Millioner Kroner udækkede, tilbage bliver altsaa et Beløb af omtrent 80 Millioner Kroner, der ere metaldækkede. Efter de gældende danske Regler skal Banken have Fjerdedelen af dette Beløb dækket med gangbar Mønt, det vil altsaa sige saadan noget som mindst 20 Millioner Kr. Endvidere maa Banken have et Beløb, der vel udgør højst $\frac{1}{3}$ af de 80 Millioner Kroner, dækket i Sølvbarrer eller fremmede Sølvmonter! Det er en Bestemmelse, som Nationalbanken vistnok aldrig har gjort Brug af. Vi huske jo, at Dækningsreglerne ere af 1873, altsaa fra omtrent samme Tidspunkt, da vi gik over til Guldfoden, og selv om Banken formelt har haft Ret til at benytte Sølv som Dækning, har den sikkert aldrig gjort det i nogen nævneværdig Udstrækning. Altsaa kunne vi godt se bort fra denne Bestemmelse om Sølv, og der bliver kun tilbage, at, som jeg før nævnedes, en Fjerdedel skal være dækket med gangbar Mønt, og Resten skal være, eller er faktisk, dækket med Guld i Barrer eller fremmede Guldmønter efter deres Metalværdi.

I disse Regler sker der nu en væsentlig Ændring i Henhold til § 7, nemlig den,